

LJUBISAV GRUJIĆ GRUJA – Rođen 1962. god. oženjen, dvoje dece, živi u Požarevcu a radi u TE- KO „Kostolac“. Nekada se aktivnije bavio elektronikom i pronalazaštvom i bio dvostruki prvak Srbije u pronalazaštvu a osvojio i prvo mesto u Vrbasu na projektu konstrukcije aeroelektrane. Radove iz oblasti tehnike objavljivao u časopisima „Tehničke novine“, „Radio amater“, „Sam svoj majs- tor“, „Majstor za sve“... Bavi se i pisanjem aforizama, poezije, haiku poezije, pesama za decu, zagonetki i kratkih priča. Aforizme i pesme objavljivao u VEČERNJIM NOVOSTIMA, ILUSTROVANOJ POLITICI, HUMORU, JEŽU... elektronskim časopisima AFIRMATORU, ETNI, AVLIJI,

NOSOROG, ŠIPKU... Svojim radovima sam zastupljen u zbornicima „Rudnička vrela“, „Vršačko pero“, „Moravske tajne“, „Vukovi lastari“, „Noć Boema“, „Garavi sokak“, „Tragovi na pesku“, „Senke i uspomene“, „Osmeh život znači“, „Za miris Božura“, „Afoteka 2“, „Svatovac“... Moj aforizam „DA JE MOJ DEDA MANJE VOLEO TITA, JA BIH SADA ŽIVEO KAO TITO A NE KAO MOJ DEDA“ ušao je 13 najboljih za 2013. g. po izboru VEČERNJIH NOVOSTI od višestotina aforizama koji su tokom godine objavljeni na njihovim na njihovim stranama. U tri zbornika ESS (enigmatskog saveza Srbi- je) sa konkursa, nalaze se i njegove zagonetke.

Član književnog kluba „Braničevo“ iz Požarevca, „Momčilo Nastasijević“ iz Gornjeg Milanovca i „Čegar“ iz Niša.

Ć U T A N j E

Provodimo tako godine, mesece, dane,
ćuteći samo da pričamo umemo.
Sve su priče naše davno iskazane,
sada samo ćuteći dobro se razumemo.
Nekada sam video nebo u oku ti plavom,
pisao ti pesme kao i sada ovu.
Sada je naša priča samo klimanje glavom,
zaboravili smo sve stare a nemamo novu.
Čuvamo tišinu kao grumen od zlata,
prećutimo čak možda i kada marimo.
Ćutanje tek poremete kazaljke sata
sa zidova, u kojima zajedno starimo.
I ne znamo do kada će to ćutanje trajati,
ako jedan ode da li će ga prekinuti,
da li će se onaj drugi ćuteći kajati
što će sve neizrečeno tek u ćutanju čuti!

IMA NEŠTO

Ima nešto što ti nisam
rekao,
a volećeš čuti, znam:
Takvu sam ženu
ceo život čekao
i nikome te drugom
ne dam!
Ima nešto što
ti želim reći,

a volećeš čuti, znam:
Do tebe sve ću
prepreke preći
da ljubav ti najtopliju
dam!
Ima nešto
što krijem u sebi
a volećeš čuti
ovoga trena:
Svu ljubav sveta
pokloniću tebi
jer ti si
najdivnija žena!

NOSTALGIJA

Iz dvorišta toga ne pevaju petli,
pred vratima starim ni mačor ne drema,
tu ni jedan prozor odavno ne svetli
u toj praznoj kući sada nikog nema!
Iz trošnog dimnjaka davno se ne puši,
čak ni laste više na njega ne sleću,
istrulele grede, stari koš se ruši,
ni pacovi više tuda se ne kreću!
Propade ta kuća, propade i selo,
žao mi oboje, život je tu bio,
i njih ko i mene vreme je odnelo
a tu sam živeo, tu sam se rodio!
Mislio sam grad je mesto srećnih ljudi,
sve češće sećanja na selo naviru,
nesvesno me jutrom nostalgija budi
da popijem kafu u tom rajskom

CRVENO

Večeras je tvoja haljina kao višnja crvena,
večeras je crveno i vino koje pijemo,
večeras si mi na svetu najlepša žena
a crvene oči ne daju ljubav da krijemo.
Kao višnja je crven karmin na usnama tvojim,
čak je i svetlo u separeu tamno crveno.
Večeras sam tek saznao zašto postojim:
Postojim da tebe volim, najdraža ženo!
Na stolu su i ruže kao višnje crvene,
u crvenom srcu postaješ samo moja.
Dok od vina i ljubavi obrazi nam rumene
-crveno postaje moja najdraža boja!
Večeras blistaš među svim ženama,
na stolu ljubavi i vina puna flaša.
Zbog vina je crvenija krv nam u venama,
a zbog ljubavi i srca su crvenija naša!

Večeras pupiš ko višnja u cvatu,
večeras ljubav ne mogu sakriti.
Najlepša ptico u nebeskom jatu-
u mome srcu zauvek, gnezdo ćeš sviti!